

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, [po 1916-06-10], [iš Petrogrado].

Kodel?..

Kodel?..

Veidas giedras ir jaunas, akys dega ir džiaugias ir staiga kažko[k]s Šešėlis praslenka pro akis ir veidą, praslenka Šešėlis — ir veidas daros toks šaltas ir rūstus, ir akys tolybėj teskėsta...

Kodel?..

Kas jis toks, tasai Šešėlis, dieną saulėtą niaukia, kurs jaunybės džiaugsmą liūdnina, kur degančias akis padaro tokiomis, kad jos tik tolybėj skėsta?..

Kodel?..

Kas jis toks?..

Aš atiduočiau ir paskutinį savo gyvybės spindulėlį, by tik nelankytų tavo veido tasai nepažįstamas Šešėlis!..

Aš atsisakyčiau nuo visko, ką aš godojau pasaulyj, ką aš mylėjau ir supau, by tik tavo akys neskęstų tokioj tolybėj!..

Aš ir po kryžiumi amžius niūksoti galėčiau, jei tik tu to panorėtum, jei pasakytum — nuvysk, o akys mano apsiniaukusios niekuomet nebebus, o veide mano bus jaunybės džiaugsmas!..

Palikai mane seserėlės žodžio man nepratarusi, ir aš nežinau, kokia tu širdžia dabar ir kur tu dabar, ir aš nežinau, ar tu junti, kad aš tavęs laikiu, kad aš tavęs labai, labai laikiu, ir aš nežinau, ar tu ateisi in mane...

Tik aš laikiu Tavęs... Aš labai labai noriu, kad tu ateitum...

O begododamas Tave aš ir maldą pasgodosiu, kad veidas Tavo tojo Šešėlio nepažįstamo nebepažintų...

O jei netyčia prasitarsiu vardą Tavo, jis bus toks tylus, toks slėpiningas, kad nei gėlės, nei spindulėliai nei girdės jį, nei supras... Tik gal akys, pagrižusios iš tolybės in dūšią, gal akių malonė jį priims...

O savo akių aš pakelt nepakelsiu — tegu kas valandėlė ir kas mirksnis žibina man: vergas esi — vergu ir būkie, iš dulkės esi — į dulkę pavirsi.

Ir aš manau, kad mano nuleistos žemėn akys greit susilygins su ja, ir dar aš manau, kad geriau pačiam slankiot amžinastyj šešėliu, negu Tavo veide jausti nepažįstamą šešėlį, tik man rodosi, kad mano ilgėjimos yra amžinas ir nemarus...

Kitaip ar aš taip rūpestingai skaitliuočiau laukimo ir minutes, ir mirksnius, kitaip ar aš žiūrėčiau taip intemptai in žemę?..

Aš nežinau, ar junti, kaip aš tavęs laikiu, ir nežinau, ar tu in mane ateisi...

Jei aš nevertas Tavo vardą minėti — tegu teisia Tasai, kurs inkvėpė man jį, kurs sukūrė manyje jį, o aš noriu tik vieno: būti kaip tas žiedas, kurs ir gimė nebylus, kurį galima ir suminti, ir nuskinti, ir prie krūtinės prisiegti, ir šiaurės vėjui pamesti... —

— — —

KOMENTARAI